

Медицински университет – Плевен

Медицински колеж

ТРИНАДЕСЕТА НАЦИОНАЛНА НАУЧНА СЕСИЯ ЗА СТУДЕНТИ И ПРЕПОДАВАТЕЛИ

*В рамките на "Юбилеен месец на науката
40 години Медицински университет - Плевен*

2-3 октомври 2014 гр. Плевен

СБОРНИК ДОКЛАДИ

ПЛЕВЕН, 2014

ИСТОРИЧЕСКО РАЗВИТИЕ НА КАРДИОРЕХАБИЛИТАЦИЯТА

Таня Мегова, Нина Михайлова

Медицински университет – Плевен, катедра „Физикална медицина,
рехабилитация, ерготерапия и спорт”

Според Европейското кардиологично дружество кардиорехабилитацията (КР) се дефинира като „свкупност от интервенции, насочени към постигане на най-добри физически, психологически и социални възможности, така че пациентите с хронични или след остри сърдечни заболявания да запазят или заемат тяхното присъщо място в обществото” [9]. Най-общо рехабилитацията представлява връщане към активен и пълноценен начин на живот.

Същественото значение на физическа активност при пациенти с ИБС е описано преди 200 години. През 1772, лекар на име Heberden публикува доклад, описващ шестмесечна тренировъчна програма, състояща се в 30-минутна ежедневна физическа активност на един от неговите пациенти от мъжки пол, който е имал диагностициран проблем, локализиран в гръдния кош [3]. Parry, през 1799, независимо от неговите колеги, отбелязва полезните ефекти на физическата упражнения при пациенти, които страдат от болки в гърдите [10]. Въпреки че тези съобщения се появяват много преди заболяването на коронарната артерия да бъде описано в научната литература, несъмнено някои от тези пациенти са страдали от сърдечна недостатъчност или миокарден инфаркт (МИ).

Този първоначален, очевидно положителен подход към физическата активност като средство за подобряване състоянието на пациентите, е забравен